

ORZECZENIE
GŁÓWNEJ KOMISJI ORZEKAJĄCEJ W SPRAWACH
O NARUSZENIE DYSCYPLINY FINANSÓW PUBLICZNYCH

Warszawa, dnia 11 września 2014 r.

Główna Komisja Orzekająca w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych w składzie:

Przewodniczący:	<i>Członek GKO:</i>	Marcin Krzywoszyński
Członkowie:	<i>Członek GKO:</i>	Klaudia Stelmaszczyk (<i>spr.</i>)
	<i>Członek GKO:</i>	Marek Muszyński
Protokolant:		Dorota Machnicka

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych Roberta Wydry, po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 11 września 2014 r. odwołania wniesionego przez Pana, pełniącego w czasie naruszenia dyscypliny finansów publicznych funkcję Dyrektora Wojewódzkiego Biura Geodezji, od orzeczenia Regionalnej Komisji Orzekającej w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej w Lublinie z dnia 6 marca 2014 r., sygn. akt RIO-52/DFP-68/2013, którym Komisja Orzekająca I instancji uznała Pana winnym naruszeń dyscypliny finansów publicznych polegających na:

- 1) dokonaniu wydatków ze środków publicznych z naruszeniem przepisów dotyczących dokonywania poszczególnych rodzajów wydatków, przez wypłacenie dyrektorowi jednostki – w okresie od grudnia 2010 r. do grudnia 2012 r. - nagród pieniężnych i premii w łącznej kwocie 102.381 zł, bez pisemnej akceptacji Marszałka Województwa, tj. z naruszeniem przepisów art. 2 pkt 1 i art. 7 pkt 3 z ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o pracownikach samorządowych (Dz. U. Nr 223 poz. 1458 z późn. zm.) w związku z art. 44 ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2013 r., poz. 885 z późn. zm.), co stanowiło naruszenie dyscypliny finansów publicznych określone w art. 11 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych w brzmieniu obowiązującym w dacie popełnienia czynu, a obecnie stanowi naruszenie dyscypliny finansów publicznych określone w art. 11 ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r. poz. 168 oraz z 2012 r. poz. 1529),
- 2) zaniechaniu przeprowadzenia na dzień 31 grudnia 2010 r. inwentaryzacji pozostałych środków trwałych znajdujących się w Ośrodku Wypoczynkowym – drogą spisu z natury, czym naruszono przepisy art. 26 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 26 ust. 3 pkt 3 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2013 r., poz. 330), co stanowiło naruszenie dyscypliny finansów publicznych określone w art. 18 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r.

o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych – zarówno w dacie popełnienia czynu, jak i w dacie orzekania,
oraz wymierzyła Obwinionemu karę upomnienia i obciążyła obowiązkiem zwrotu kosztów postępowania na rzecz Skarbu Państwa w wysokości 291,71 zł,

na podstawie art. 147 ust. 1 pkt 3 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, uchyła zaskarżone orzeczenie w całości i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania przez Regionalną Komisję Orzekającą w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej w Lublinie.

Pouczenie:

Od niniejszego orzeczenia środek zaskarżenia nie przysługuje.

UZASADNIENIE

Pismem nr RIO-II-62/45/2013 z dnia 9 września 2013 r. Prezes Regionalnej Izby Obrachunkowej w Lublinie skierował do Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych właściwego w sprawach rozpoznawanych przez Regionalną Komisję Orzekającą w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej w Lublinie zawiadomienie o ujawnionych naruszeniach dyscypliny finansów publicznych, określonych w art. 11 oraz w art. 18 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 168 oraz z 2012 r. poz. 1529 - dalej: udfp). Okoliczności będące przedmiotem zawiadomienia zostały ujawnione w wyniku problemowej kontroli gospodarki finansowej w Wojewódzkim Biurze Geodezji, będącym jednostką budżetową Województwa, przekształconą z dniem 1 stycznia 2011 r. z zakładu budżetowego - Wojewódzkiego Biura Geodezji .

Rzecznik Dyscypliny Finansów Publicznych, po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego, wnioskiem o ukaranie sygn. akt RIO-Rz 50/78/2013 z dnia 2 grudnia 2013 r. wniósł do Regionalnej Komisji Orzekającej w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej w Lublinie (zwanej dalej również: Komisją) o uznanie (...), byłego dyrektora Wojewódzkiego Biura Geodezji za odpowiedzialnego naruszeń dyscypliny finansów publicznych określonych odpowiednio w art. 11 i 18 pkt 1 udfp, polegających na:

- dokonaniu wydatków ze środków publicznych z naruszeniem przepisów dotyczących dokonywania poszczególnych rodzajów wydatków, przez wypłacenie dyrektorowi jednostki - w okresie od grudnia 2010 r. do grudnia 2012 r. - nagród pieniężnych i premii w łącznej kwocie 102.381 zł, bez pisemnej akceptacji Marszałka Województwa, tj. z naruszeniem przepisów art. 2 pkt 1 i art. 7 pkt 3 z ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o pracownikach samorządowych (Dz.U. z 2008 r. nr 223, poz. 1458 z późn. zm.) w związku z art. 44 ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz.U. z 2013 r. poz. 885 z późn. zm.) – zwanej dalej ufp,

- zaniechaniu przeprowadzenia na dzień 31 grudnia 2010 r. inwentaryzacji pozostałych środków trwałych znajdujących się w Ośrodku Wypoczynkowym - drogą spisu z natury, czym naruszono przepisy art. 26 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 26 ust. 3 pkt 3 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz.U. z 2013 r. poz. 330 z późn. zm.).

Regionalna Komisja Orzekająca po przeprowadzeniu w dniu 6 marca 2014 r. rozprawy, orzeczeniem sygn. akt RIO-52/DFP-68/2013 uznała obwinionego odpowiedzialnym popełnienia zarzucanych czynów, wymierzając Obwinionemu karę upomnienia.

W uzasadnieniu orzeczenia Komisja wskazała, iż Obwiniony pełniąc funkcję dyrektora Wojewódzkiego Biura Geodezji otrzymywał nagrody oraz premie kwartalne ze środków funduszu płac w okresie od grudnia 2010 r. do grudnia 2012 r. Łącznie w tym okresie Obwinionemu wypłacono 102.381 zł., w tym:

1. nagrody w łącznej kwocie 40.200 zł:

- grudzień 2010 r. - 14.000 zł,
- wrzesień 2011 r. - 8.600 zł,
- grudzień 2011 r. - 9.000 zł,
- wrzesień 2012 r. - 8.600 zł.

2. premie w łącznej kwocie 62.181 zł:

- kwiecień 2011 r. - 4.441,50 zł,
- lipiec 2011 r. - 4.441,50 zł,
- październik 2011 r. - 8.883 zł,
- grudzień 2011 r. - 8.883 zł,
- kwiecień 2012 r. - 8.883 zł,
- lipiec 2012 r. - 8.883 zł,
- październik 2012 r. - 8.883 zł,
- grudzień 2012 r. - 8.883 zł.

Komisja wskazała, iż potwierdzeniem wypłat są listy płac, które Obwiniony, jako dyrektor jednostki, zatwierdzał do wypłaty, tj.:

a) nagrody:

- grudzień 2010 - lista „Lista płacy na składnik: 155 nagroda”;
- wrzesień 2011 - lista „Lista Płac wrzesień 2011 NAGRODY”;
- grudzień 2011 - lista „Lista Płac grudzień 2011 NAGRODA ”;
- wrzesień 2012 r. - lista z 17.09.2012 r.,

b) premie:

- kwiecień 2011 - „Lista płac kwiecień 2011 Premie”;
- lipiec 2011 - lista „Lista Płac lipiec 2011 Premie II kw. Administracja”;
- październik 2011 - lista „Lista Płac październik 2011 Premie III kw. -Administracja”;
- grudzień 2011 - lista „Lista Płac grudzień 2011 Premia IV kw. -Administracja”;
- kwiecień 2012 - lista z 4.04.2012 r.,
- lipiec 2012 - lista z 5.07.2012 r.,
- październik 2012 - lista z 11.10.2012 r.,
- grudzień 2012 - lista z 21.12.2012 r.

Na podstawie zgromadzonego materiału (wyjaśnienia Obwinionego) Komisja wskazała, że Marszałek Województwa nie podejmował w okresie od grudnia 2010 r. do grudnia 2012 r. decyzji w sprawie przyznania dyrektorowi Wojewódzkiego Biura Geodezji nagród i premii. Obwiniony przyznał, że wypłata tych świadczeń dodatkowych (fakultatywnych) ze stosunku pracy odbyła się bez akceptacji Marszałka.

Komisja ustaliła, iż na podstawie ugody z dnia 27 września 2013 r. zawartej z Wojewódzkim Biurem Geodezji (wierzycielem) reprezentowanym przez Marszałka Województwa (k-160), a obwinionym - dłużnikiem, obwiniony oświadczył, „*że bez akceptacji Marszałka Województwa polecił wypłacić sobie jako dyrektorowi Wojewódzkiego Biura Geodezji, w okresie od grudnia 2010 r. do grudnia 2012 r. nagrody pieniężne w wysokości netto 27.599, 81 złotych, co stanowi kwotę brutto 40.200 zł*”. Dłużnik w ramach

pracowniczej odpowiedzialności materialnej zobowiązał się wyrównać wierzycielowi szkodę w wysokości 27.599,81 zł i zapłacić na konto Wojewódzkiego Biura Geodezji odszkodowanie o równowartości szkody w dwóch ratach: I rata 13.799,90 zł płatna do 30 września 2013 r. i II rata 13.799,91 zł płatna do 31 października 2013 r. Wymienione kwoty zostały przez Obwinionego zapłacone odpowiednio 27 września 2013 r. i 23 października 2013 r.

Komisja podniosła, iż wobec Obwinionego decyzję o przyznaniu nagród i premii podejmuje pracodawca, w tym przypadku Marszałek Województwa i dopiero na podstawie takiej decyzji Obwiniony mógł dokonać w stosunku do swojej osoby wypłat. Czynności z zakresu prawa pracy wobec kierownika wojewódzkiej samorządowej jednostki organizacyjnej, w szczególności w zakresie ustalania wysokości wynagrodzenia (w tym premii i nagród) wykonuje marszałek województwa, zgodnie z przepisami art. 7 pkt 3 w związku z art. 2 pkt 1 ustawy o pracownikach samorządowych.

Komisja ustaliła również na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego, iż w jednostce doszło do naruszenia dyscypliny finansów publicznych, o którym mowa w art. 18 pkt 1 udfp, poprzez zaniechanie przeprowadzenia na dzień 31 grudnia 2011 r. inwentaryzacji pozostałych środków trwałych znajdujących się w Ośrodku Wypoczynkowym. Komisja wskazała, iż ww. środki trwałe ujęte na koncie 013-1 zostały zinwentaryzowane w drodze spisu z natury po raz ostatni w 2006 r. Nie przeprowadzono spisu z natury tych składników na koniec 2010 r. - saldo konta 013-1 „Pozostałe środki, trwałe w użytkowaniu - ” (działalność socjalna) na 31.12.2010 r. wynosiło 43.129,15 zł. Zaniechanie przeprowadzenia inwentaryzacji polega na niewydaniu przez kierownika jednostki sektora finansów publicznych (Obwinionego), pomimo ustawowego obowiązku, zarządzenia o jej przeprowadzeniu.

Orzekając odpowiedzialność obwinionego za wskazane wyżej czyny stanowiące naruszenie dyscypliny finansów publicznych Komisja wskazała, iż stosowała przepisy ustawy obowiązującej w czasie orzekania, tj. przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 19 sierpnia 2011 r. uznając, że przepisy dotychczasowe nie są korzystniejsze dla Obwinionego. W szczególności, jak podkreśliła, opis czynu i inne instytucje mające wpływ na wymiar kary są tożsame i nie są bardziej dotkliwe dla Obwinionego. Zastosowano do oceny zarzutu ustawę o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, aktualnie obowiązującą, mając również na uwadze fakt, iż dyspozycja art. 24 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych ma zastosowanie nie tylko do tej ustawy, ale również do wszystkich ustaw szczególnych mających znaczenie dla rozpoznania czynów.

W dniu 16 kwietnia 2014 r. Obwiniony złożył odwołanie, w którym wniósł o uniewinnienie od postawionych zarzutów (i uchylenie kary). W uzasadnieniu podniósł m.in. wątpliwości interpretacyjne związane z art. 7 ust. 3 ustawy o pracownikach samorządowych w kontekście istniejących w jednostce regulaminów wynagradzania i regulaminów pracy opartych o art. 39 ust. 1 i 3 cyt. ustawy. Obwiniony wskazał, iż w całej procedurze kontrolnej, a później dyscyplinarnej nie udowodniono mu winy. Podkreślił fakt, iż jest byłym już kierownikiem jednostki samorządowej pracującym z wielkim zaangażowaniem przez 20 lat na tym stanowisku, który w 2012 r. z rąk V-ce Marszałka Województwa otrzymał ocenę „wyróżniającą” oraz który m.in. nigdy nie spowodował żadnych strat.

Po przeprowadzeniu w dniu 11 września 2014 r. rozprawy przy udziale Obwinionego oraz Z-cy Głównego Rzecznika, na podstawie zebranego materiału dowodowego ujętego w aktach sprawy, Główna Komisja Orzekająca (dalej: GKO)

postanowiła uchylić orzeczenie w całości i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania.

Stosownie do brzmienia art. 145 ust. 1 udfp, GKO rozpoznaje odwołanie na podstawie materiału dowodowego zebranego przez komisję orzekającą oraz dokumentów dołączonych do odwołania.

GKO, w pierwszej kolejności, dokonała oceny stanu prawnego obowiązującego w czasie popełnienia przypisanych Obwinionemu czynów i w czasie orzekania. Przepis art. 24 ust. 1 udfp nakazuje by rozpoznając i oceniając popełniony czyn stosować przepisy ustawy obecnie obowiązującej, chyba że przepisy obowiązujące w chwili popełnienia czynu były względniejsze dla sprawcy. Do oceny popełnienia przedmiotowych czynów, GKO postanowiła stosować przepisy udfp, ustawy o finansach publicznych, ustawy o pracownikach samorządowych oraz ustawy o rachunkowości obowiązujące w dniu orzekania, uznając iż przepisy ustaw obowiązujących w dacie zarzucanych czynów nie są względniejsze dla Obwinionego.

W ocenie GKO materiał dowodowy zebrany w sprawie przez Komisję powinien podlegać ponownej weryfikacji w kontekście formalnych obowiązków Komisji wynikających z normy art. 135 ust. 2 pkt 6 i ust. 3 pkt 1 udfp, które determinują poprawność merytoryczną stawianych zarzutów z tytułu naruszenia dyscypliny finansów publicznych. Gwarantowana przez ustawodawcę zasada dwuinstancyjności postępowania, w odniesieniu do wypełnienia przez Komisję formalnych wymogów orzeczenia, oraz waga braków, przesądziły o potrzebie przekazania sprawy do ponownego rozpoznania i nieusuwania wad orzeczenia, we własnym zakresie przez GKO. Przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania zapewni szeroko rozumianą kontrolę instancyjną orzeczenia uwzględniającą przy tym możliwość działania osób, których orzeczenie dotyczy.

Odnosząc się do wad zaskarżanego orzeczenia w pierwszej kolejności należy wskazać na niedopełnienie obowiązku określenia w jego sentencji momentu popełnienia zarzucanych Obwinionemu czynów z art. 11 udfp, jak również wysokości wydatków dokonanych niezgodnie z określonymi przepisami.

Stosownie do art. 21 udfp zdanie pierwsze naruszenie dyscypliny finansów publicznych uważa się za popełnione w czasie, w którym sprawca działał lub zaniechał działania, do którego był obowiązany.

GKO wielokrotnie w swoich orzeczeniach podkreślała wagę norm wynikających z art. 135 udfp. Wymóg określenia naruszenia dyscypliny finansów publicznych przypisanego obwinionemu, wraz z podaniem sposobu i czasu jego popełnienia, wskazaniem naruszonego przepisu prawa oraz przepisu ustawy określającego to naruszenie, ma przede wszystkim charakter gwarancyjny i ma służyć takiemu formułowaniu rozstrzygnięć wydawanych w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych, aby obwinieni mogli jednoznacznie odczytać z nich zakres przypisanych im naruszeń (orzeczenie GKO z dnia 23 kwietnia 2009 r., BDF1/4900/18/17/RN-3/09/611, LEX nr 515052).

Opis czynów przez Komisję, poprzez wskazanie, iż nieprawidłowość polega na „dokonaniu wydatków ze środków publicznych z naruszeniem przepisów dotyczących dokonywania poszczególnych rodzajów wydatków, przez wypłacenie dyrektorowi jednostki – w okresie od grudnia 2010 r. do grudnia 2012 r. - nagród pieniężnych i premii w łącznej kwocie 102.381 zł” nie wyczerpuje dyspozycji art. 135 ust. 2 pkt 6 w związku z art. 135 ust. 3 pkt 1 udfp. Zgodnie ze wskazanymi przepisami rozstrzygnięcie powinno zawierać, w sytuacji przypisania odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, określenie naruszenia dyscypliny finansów publicznych przypisanego obwinionemu, wraz z podaniem sposobu i czasu jego popełnienia, wskazaniem naruszonego przepisu prawa oraz przepisu ustawy określającego to naruszenie. Komisja w uzasadnieniu orzeczenia sama słusznie

podniosła, iż „Obwiniony dopuścił się wielu czynów zabronionych, gdyż wypłaty nagród i premii są w istocie odrębnymi czynami opisanymi przez datę ich popełnienia, kwotę naruszenia („,)”. Powyższe potwierdza zebrany przez Komisję materiał dowodowy jak i ustalenia przedstawione w uzasadnieniu orzeczenia. Komisja wskazała bowiem, w których miesiącach 2010, 2011 oraz 2012 roku dokonywano poszczególnych wydatków. GKO wskazuje jednak, iż odnosząc powyższe do zebranego przez Komisję materiału dowodowego, tj. m.in. list płac, iż zarzut popełnienia czynów z art. 11 udfp powinien uwzględniać moment ich popełnienia w odniesieniu do daty, w której nastąpiło zatwierdzenie przez Obwinionego list płac zawierających kwestionowane wydatki do wypłaty a także wysokość wydatku w momencie działania sprawcy z naruszeniem przepisów dotyczącym dokonywania poszczególnych rodzajów wydatków. Rzecznik we wniosku o ukaranie, a w ślad za nim Komisja opisała czyny w sposób ogólny. Podkreślić przy tym należy, iż wskazanie w rozstrzygnięciu łącznej kwoty dokonanych z naruszeniem przepisów wydatków może mieć znaczenie z punktu widzenia oceny szkodliwości naruszeń dla finansów publicznych, ale nie jest wystarczające. Rozpoznając ponownie sprawę Komisja będzie zobowiązana do odpowiedniego uzupełnienia opisu czynu, a jeżeli będzie to konieczne, powinna uzupełnić materiał dowodowy.

W odniesieniu do zarzucanego w orzeczeniu czynu, polegającego na zaniechaniu przeprowadzenia inwentaryzacji poprzez zaniechanie przeprowadzenia na dzień 31 grudnia 2010 r. inwentaryzacji pozostałych środków trwałych znajdujących się w Ośrodku Wypoczynkowym – drogą spisu z natury, GKO wskazuje na przepis art. 21 udfp zdanie drugie, odnoszący się do dyspozycji w zakresie określenia momentu popełnienia czynu polegającego na zaniechaniu działania do którego sprawca zgodnie z określonymi przepisami był obowiązany. Zgodnie z tym przepisem za czas, w którym sprawca zaniechał działania, uważa się dzień następujący po upływie terminu, w którym określone działanie powinno nastąpić.

W sytuacji formułowania przez Komisję zarzutu polegającego na niezgodnym z przepisami art. 26 ustawy o rachunkowości zaniechaniu działania w zakresie przeprowadzenia inwentaryzacji należy szczegółowo określić dzień, który był ostatnim dniem w którym sprawca miał możliwość działania zgodnego z prawem. Dzień następny po tym dniu będzie bowiem mementem popełnienia czynu polegającego na zaniechaniu określonego działania, w przedmiotowej sprawie działania polegającego na nieprzeprowadzeniu inwentaryzacji. W tym miejscu Komisja powinna, zwracając uwagę na przepis art. 26 ust. 3 ustawy o rachunkowości, określający terminy i częstotliwość inwentaryzacji, wskazać podstawę przyjęcia określonego dnia za moment popełnienia czynu.

GKO wskazuje, iż obowiązek formułowania rozstrzygnięć zgodnie z wymogami art. 135 udfp to nie tylko swoistego rodzaju formalność, ale obowiązek działania organów publicznych w sposób budzący zaufanie, wynikający z konstytucyjnej zasady państwa prawnego. Tym samym brak wypełnienia przez Komisję normy z art. 135 ust. 2 pkt 6 i ust. 3 pkt 1 udfp w sentencji orzeczenia uniemożliwia organowi odwoławczemu dokonanie rzetelnej kontroli instancyjnej zaskarżonego orzeczenia, co przy ponownym postępowaniu powinno zostać uwzględnione.

Ponadto GKO zauważa, iż orzeczenie Komisji nie odnosi się do oceny stopnia szkodliwości czynów Obwinionego dla finansów publicznych, w kontekście art. 28 udfp. Jakkolwiek w orzeczeniu Komisja stwierdza, iż wymierzana Obwinionemu kara upomnienia jest adekwatna do „stopnia naruszenia ładu dyscypliny finansów publicznych” to jednak nie ocenia w sposób jednoznaczny stopnia szkodliwości przy uwzględnieniu wytycznych, o których mowa w art. 28 ust. 2 udfp. Jak wynika z wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie sygn. akt V SA/Wa 1197/11 z 27 października 2011 r.

(Biuletyn Orzecznictwa w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych nr 1/2012, poz. 13) komisje orzekające powinny oceniać zasadność podjętego rozstrzygnięcia z punktu widzenia ewentualnego naruszenia art. 28 udfp poprzez jego niezastosowanie. Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Komisja powinna zatem to uzupełnić.

Bezsprzecznie ocena stopnia szkodliwości czynu ma również istotne znaczenie w kontekście wymierzonej w przedmiotowej sprawie Obwinionemu kary upomnienia i dyrektyw jej wymiaru zawartych m.in. w art. 35 udfp. Zgodnie z brzmieniem przywołanego przepisu karę upomnienia można wymierzyć w szczególności w przypadku, gdy stopień szkodliwości naruszenia dyscypliny finansów publicznych nie jest znaczny.

Główna Komisja Orzekająca, wskazuje, iż subiektywne przesłanki wymiaru kary określono w art. 33 ust. 1 udfp. Zgodnie z ww. przepisem organ orzekający wymierza karę według swojego uznania, w granicach określonych w ustawie, uwzględniając stopień szkodliwości dla finansów publicznych naruszenia dyscypliny finansów publicznych, stopień winy, a także cele kary w zakresie społecznego oddziaływania oraz cele zapobiegawcze i dyscyplinujące, które ma osiągnąć w stosunku do ukaranego. Ponadto, zgodnie z art. 33 ust. 1a-3 udfp wymierzając karę za naruszenie dyscypliny finansów publicznych wywołujące skutki finansowe, organ orzekający bierze pod uwagę również relację wysokości skutku finansowego do:

1) wysokości kwoty wydatków albo kosztów określonej w planie finansowym jednostki sektora finansów publicznych lub

2) wysokości kwoty środków publicznych przekazanych do wykorzystania lub dysponowania w roku budżetowym podmiotowi niezaliczanemu do sektora finansów publicznych.

GKO wskazuje, iż powoływana przez Komisję ugoda zawarta przez Obwinionego w przedmiocie zwrotu należności odnoszących się do nagród pieniężnych w wysokości 40 200,00 zł, przywołana przez Komisję na okoliczność przyczynienia się Obwinionego do usunięcia szkodliwych następstw naruszenia dyscypliny finansów publicznych, nie dotyczy wypłaconych premii w łącznej wysokości 62 181,00 zł.

W odniesieniu do podnoszonego przez Odwołującego braku winy w zarzuczanych czynach GKO wskazuje na konieczność ustalenia przez Komisję również stopnia winy, co powinno znaleźć z kolei odzwierciedlenie przy indywidualizacji kary. Przy ustalaniu stopnia winy należy uwzględnić winę i sposób działania sprawcy w odniesieniu do każdego popełnionego czynu. Jest mało bowiem prawdopodobne, że Obwiniony w każdym przypadku działał z tych samych pobudek i w tych samych okolicznościach (zob. orzeczenie GKO z dnia 12 października 2006 r., DF/GKO-4900-68/85-86/06/2058).

Stosownie do art. 150 ust. 2 udfp, wskazania Głównej Komisji Orzekającej co do dalszego postępowania są wiążące dla komisji orzekającej, której sprawę przekazano.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.